

Sång till kvinnorna

Andersson, Oskar,

81 A Br

Ex. A

S Å N G

TILL

Q V I N N O R N A ,

AF

Oscar Andersson.

Alto 1840.

ONAS

ALPHABETICO

DE

...

...

...

...

...

...

...

SÅNG

TILL

QVINNORNA,

AF

Oscar Andersson.

ÅBO,
hos J. C. FRENCKELL & SON.
1840.

Imprimatur.

H. Widenius.

Tusen bilder föddes af naturen.
Qvinnan, sist af modrens sköte buren,
Täflade med solens Gud — och vann.
Stagnelius.

O! låt min lyras silfversträngar klinga
Och ljuda skönt på gamla Auras strand,
Ej denna gång till lof åt dig, du blåa
Oändlighet, som hvälfver öfver mig
Din höga döm af inga stoder buren;
Ej till ditt pris du gyllne Sol, som strålar
Från Söderns dolda region till Norden
Med ystra fålars spann, ej tröttadt än;
Ej denna gång till lof åt dig, O Luna!
Som silfverflammande i tysta natten
Åt skogarnas och fältens mossehällar
Din ömma helsning mildt och vänligt sänder;
Och ej åt er, J aftonens och qvällens
Gudomligt sköna, lysande Vasaller,
Tvinsjuka svärmare på himlarunden!
Nej! Eder helgas skall min sång, O Qvinnor!
J himlens älsklingsbarn, J underbara!

För Er min liras fladdrande accorder,
 J toner ljufva, liksom brudars hviskning,
 Och smältande, som himlens Cherubs-körer,
 Förklinga skolen i en Lyrisk sång!
 Så varen helsade, J Nordens Qvinnor!
 Och tagen mot min själs, mitt hjertas Hell!

Så lugn som insjöns spegelklara yta,
 Förgylld af Juni-solens aftonstrålar,
 Förflöt min barndom och dess sälla stunder.
 Fast ej i hulda modersfammen vaggad,
 Fast ej uti dess öppna armar sluten
 Hon såg sin bild i mina ögon gjuten,
 Och ej mitt hjerta emot modershjertat
 Fick klappa varmt i aningarnas drömmar
 Och hvila i dess sköt af henne ammad,
 Jag dock af englalika qvinnohänder,
 I barna-årens fulla Maj-dar buren,
 Min himmel fann i fostrarinnans hjerta.
 Uti dess öga spegelklart jag läste,
 Då elfenhvita armars par jag sträckte
 Och hon mig smekande i famnen upptog;
 Och sakta, som en fläkt i unga lunden,
 En moderskyss på Serafsläppar brann —
 O hur högtidligt! — Ingen yngling söker
 Sin barndomsbrud, sin drömda älskarinna,

I lifvets törn- och rosenströdda hvimmel,
 Så varmt som hennes blickar då jag sökte;
 Och aldrig fanns ett herrligare echo,
 Än hulda moderliga qvinnohjertats!
 Men dagar kommo, dagarne förflöto —
 Och plantan växte — vårdarinnans glädje.

Så svindlande i oskuldsfulla drömmar
 Du lärde mig, med händren sammanslutna,
 Och tåradt öga, höjdt mot blå himlar,
 Och hjertat klappande af saligheter,
 Mitt första Fader Vår i menlös andakt
 Från läppar darrande framstamma själfullt.
 Men ej blott bönen, nej att tro du lärde,
 Att fatta kärleken hos Gud för barnen,
 Som honom älska, och för dem, som hata,
 Hans vredes bann till mörkrets dolda rike —
 Du lärde mig Försonarns milda läror:
 Hur aldrig hatets ström, blott kärleksådror
 Uti hans Gudabröst så ymnigt välde,
 Hur törnekronan blott för folkens frälsning
 På korsets hårda stig han tåligt bar,
 Hur mildt förlåtande för sina bödlar
 Han bad, då hjertats alla pulsar blödde.
 Än mer! Du följde mig den stora dagen,
 Den minnesrika, den betydningsfulla,

Då korsets hjelte, Nådens Höge Furste,
 Med fridens palm i hand på Palm-Söndagen
 Vid altarfoten slöt mig i sin famn!
 O! blotta tanken upp till Etherns rymder,
 På gyllne vingars par mitt tjusta hjerta,
 Vid englaharpors klang högtidligt lyfter!
 Säg, kan jag glömma det? Kan jag förgäta
 Den kvinnas hand, som till så ljuft mig förde?
 Nej mödrar! Hören mig J mödrar alla!
 Jag tacksamt skall till edra fötter falla
 Och älska Eder, Gudalikt Er dyrka,
 Som Helgon alla i mitt hjertas kyrka!

Nu andra tider kommo och med dessa
 I ungdoms-varma bröstet nya känslor.
 En salig vår i själens inre närde
 Den sköna blommas knopp, som kallas hoppet —
 Af lifvets Maj-sol lyst den snart i blomning,
 I herrlig blomning stod, ett Edens fågring.
 Förent med känslorna begäret växte
 Och stjernan högre från min lefnadshimmel
 Spred ljus och värma i det dolda neder
 Och okänd förr en åtrå hastigt väcktes
 Utur sin slummer, O den meningslösa!
 Med helig tjusning qvällde källans vågor,
 Med helig tjusning slogo bäckens böljor,

7

Och nattens kronor lyste ned i natten
Från blåa himlasalar med förtrollning,
Och stilla uti aspens silfvertoppar
Satt lundens sångare i stum berusning —
O allt var skönt! jag famnade Naturen,
Den stilla, den högtidliga och rika!
Men se! hvad syn för mina blickar dröjde!
Ett himmelskt Ideal i qvinnoskepnad,
En huld gudinna från en högre verld! —
O du gjöt olja uppå hjertats eldar
Och mot azuren offerflamman höjdes,
När dina ögons blixtrar mötte mina
Och kinden glödgade, lik morgonrodna'n,
När bådande en stormig dag, den dröjer
I Oceanens armar trotsigt sluten
Och genom himlahvalfvets österportar,
Af dagens Drottning väckt, knappt träda vågar!
O fröjder utan namn! O saligheter!
När handen mötte silkeslena handen
Och darrande mitt hjertas hjerta skälfdde
Vid tysta svaren uppå tysta frågor
Och hastigt ljungeldslika Ja-ord sprungo
Utöfver rosenröda läppars vågor,
Och vattnad utaf dem den första kysen
Uplöstes snart i tusend sinom tusend!
O det var kärlek! Hjertats första kärlek!
Hur himmelsk, helig, innerlig och sann!
O svaren qvinnor, svaren älskarinnor,

Säg, minnens J de sköna, ljufva stunder,
 De lyckliga, de sälla men försvuuna?
 Ett stilla Ja på mina djerfva frågor
 Från rosenläppar hör jag tona mildt;
 Ej nånsin släckas denna brandens lågor,
 De härja, sköfla, men ej mer så vildt —
 O det var kärlek, hjertats första kärlek!
 Hur skönt det vore, att i dödsminuten
 Sig svinga upp af denna kärlek buren,
 I famnen af sin älskarinna sluten,
 Till Englars kretsar uti blå azuren!
 Så kärlek är! Så kärleken i Norden!
 I Södern blott, som en Narcissisk villa,
 Den herrskar blott till namnet ej till mening,
 Väl ofta djerft, men aldrig än varaktigt,
 En öfverspanning blott, en känslöflamma,
 I flickans sydländskt varma hjerta ammad,
 Försvinnande, som Meteoren, hastigt
 Ett irrsken blott uppå dess lefnadshimmel,
 Så flyktigt tändt, som det blef flyktigt svunnet!
 Men Nordens mö i Nordens hjerta vuxen,
 Och under vintergatans himmel buren,
 Och ammad utaf sagornas exempel,
 Af modersdygd och religionens läror,
 Med kinden rodnande af Nordanvinden,
 Stolt blickar upp mot Carlavagnens stjernor,
 Med jungfrukransen om sitt höga äne,
 Allvarlig, skön, behaglig och fåordig!

Dock lifvas allt, ja sjelfva bergen röras,
 När hjertats ord på hennes läppar föras!
 Så branden tänds i ungdomsvarma bröstet,
 Och, vaknande ur aningarnes slummer,
 Sin barndomsvän, sin ofta drömde brudgum,
 Hon sjutton-åra handen till ett ja-ord
 Så mildt, allvarligt och derjemte blygsamt,
 Uti en krets af kära anförvandter
 Och slägtingar och trogna vänner räcker —
 Snart flamma Hymens helga offerlågor,
 Snart kronan utaf kända händer bunden,
 En vår af grönska, hoppets ljusa skiftning,
 Uti dess rika lockar herrligt thronar!
 Vid altar-runden rodnande hon lemnar]
 Sin hand, den länge önskade, åt maken,
 Som trogen, nu sitt höga mål har hunnit.
 Hvad tafla syns! Ej någon pensel målar,
 Om förd af aldrig än så skicklig hand,
 Den ljusa eld, som från dess blickar strålar,
 Den höga purpur, som dess kinder målar,
 De tysta suckar, hvaraf bröstet svallar,
 Ett upprördt haf af silfverhvita böljor.
 Så står hon der, vid sidan af sin hjelte,
 Sjelf segrande i hjertats tysta strider
 Och såsom segerpris åt segrarn skänker
 Sig sjelf, den oinvigda offerbruden!

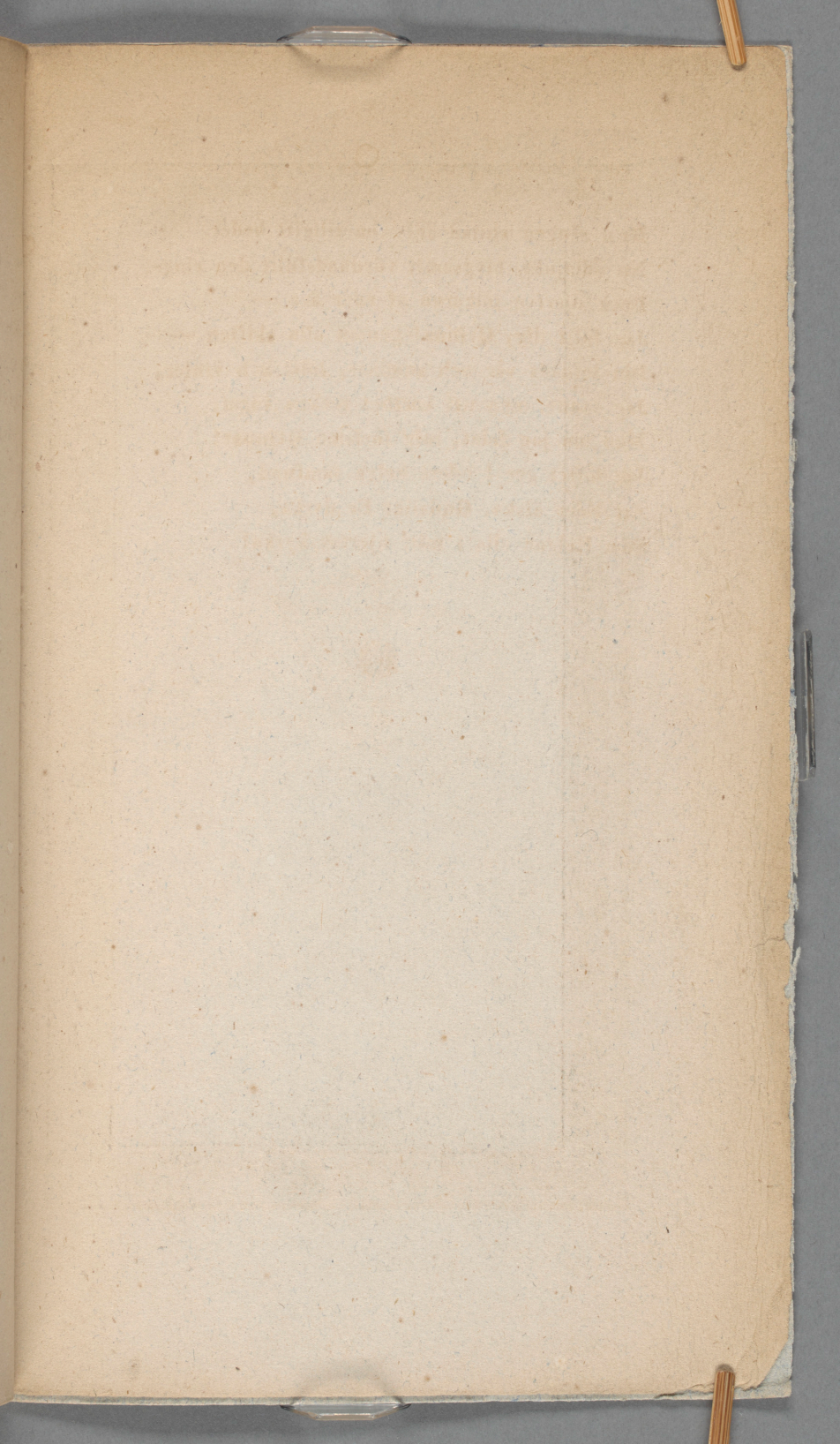

Hur hänryckt maken makens fröjder delar!
 Hvert glädjefrö till rika skördar mogna!
 Hvar önskan, som i ögat knappt förrådes,
 Hur tjust hon skyndar att den nogsamf fylla
 Och, efter mödans ofta långa stunder,
 En rik ersättning uti hvilans timmar,
 Förutan känsloprål och konstlad huldhet,
 Hon hastar hjertligt omsorgsfull att gifva!
 Förlängande hvar huslig lyckas njutning,
 Förskönande de sällare minuter,
 Hon mild och tålig äfven sorgen delar
 Och undergifven lyder mannens vilja.
 Då lefnadshimmeln någon gång förmörkas,
 Hon jagar bort de dystra molnens skara
 Och låter glädjens stjernor vänligt tindra,
 Som hulda genier från himlaverlden,
 I makens öga, i dess inre ned —
 Ej någon misstro i den trognas hjerta
 Än vakna fick; hon mannen tror som Gud!
 Intill sitt bröst den Hulda snart en älskling,
 En underpant, som kärleken förstorar,
 Som adlar sällheten i äktenskapet,
 Med varm och moderlig förtjusning trycker.
 Nu mor hon är, är moder mer än maka!
 I barnet ser hon fadrens bild tillbaka;
 För det hon lefver, andas blott för det
 Och känner alla himlars salighet,
 Och nöjd, att andra njutningar försaka,
 Hon vill för barnets sällhet endast vaka!

Men åren flykta, åren allt föråldra,
 Och aftonsolen uppå qvinnans himmel
 Skall äfven nedgå, efter slutad ban —
 Ja blomman bleknar; efter rosenfärgen
 Stå ärren qvar på än ej vissnad kind;
 Kring hög, allvarlig, fast kring fårad panna
 Sig slingra lockarne, som tjuste fordom,
 Fast årens snö dem något har förbleknat
 Och uti ögats eld syns mindre låga,
 Samt munnen ler, fastän dess blommor flytt
 Och hjertat klappar lugnare och stilla
 Och barmen häfves ej af känslans yra;
 Så vandrar gumman, krönt af silfverhåren,
 Med blicken höjd mot blåa fosterbygden,
 I hemmets lugna, stilla helgedomar,
 En lemning skön, ett minne utaf tiden!
 Omkring dig gamla tyckes verlden ligga,
 Som sommarqvällen, uti saligt månsken,
 Och hvarje stjerna ser du vänligt blicka
 Och från din Himla-brudgum ofvan dessa
 Hör du i hvarje viudens fläkt och susning
 Det höga löftet om en återfärd.
 Du älskar än och alla så tillbaka
 Dig vörda tacksamt, vid din sjukbädd vaka,
 Då Engeln ifrån Etherns regioner
 Sin hvita mantel sluter omkring anden,
 Som, mogen nu för evighetens skördar,
 Till hemmets land till himlen styrer färden.

Re'n sången slutad är! Om tillgift beder
Nu ödmjukt, blygsamt, vördnadsfullt den ringe,
Dock djerfve tolkaren af eder ära —
Jag följt dig, Qvinna! genom alla skiften —
Din lefnads vår och sommar, höst och vinter,
Jag sannt, men uti korthet teckna vågat;
Men om jag felat, mig förlåten Qvinnor!
Jag löftet ger i edert helga samfund,
Att Eder älska, Gudalikt Er dyrka,
Som Helgon alla i mitt hjertas kyrka!

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

